

F. t. l. om statens byggevirksomhed m.v.

vet af et sagkyndigt udvalg. I konklusionen på rapportens afsnit om det offentlige som bygherre siges, at der næppe kan føres bevis for den ofte fremførte påstand, at offentligt byggeri generelt er for dyrt, men uhensigtsmæssige fremgangsmåder og sædvaner indikerer, at området rummer betydelige besparelsesmuligheder. Ukvalificeret varetagelse af bygherrefunktionen, overdreven anvendelse af specialudformning, manglende koordinering og typisering, samt fastholdelse ved en forældet licitationsform, er hovedpunkterne i den kritik, der kan rettes mod det offentlige byggeri.

Det udtales videre, at den meget beherskede anvendelse af typiserede bygninger og standardiserede komponenter, som hidtil har kendetegnet det offentlige byggeri, ikke alene har betydet uudnyttede muligheder for dette område i sig selv, men har også unddraget byggeriets rationaliseringsbestræbelser den støtte, som dette omfattende og for en stor del typiseringsegnede område kunne have tilført dem.

Det vil ifølge rapporten være formålstjenligt at etablere et eller nogle få centrale, statslige byggeorganer, som kan varetage statens byggeri og tillige sikre tilvejebringelse af et samlet erfaringsgrundlag samt koordinering af rationaliserings- og typiseringsbestræbelser.

Det må endvidere anses for uhensigtsmæssigt, at statsmidler kan placeres i kommunalt eller amtskommunalt byggeri, uden at de pågældende samtidigt pålægges pligt til at søge byggeriet billigjort gennem typisering eller andre former for koordinering, og de foreslåede statsbyggeorganers virkefelt bør udstrækkes til at omfatte retningslinier herfor.

Der peges endelig på det ønskelige i at supplere den hidtil sædvanligt anvendte licitationspraksis med andre udbudsformer, og det fremhæves, at anvendelsen af standardiserede, generelt anvendelige komponenter bør maksimeres både indenfor det typiserede og det ikke-typiserede offentlige byggeri til støtte for den videre udvikling mod et åbent system af generelt anvendelige komponenter for hele byggeriet.

Disse synspunkter kan i alt væsentligt tilgodeses indenfor lovforslagets rammer.

Tanken om at etablere et eller nogle få centrale byggeorganer, som kan varetage statens byggeri, har man dog ment at burde modificere noget: I overensstemmelse med administrationsrådets indstilling agtes den normgivende virksomhed, herunder retningslinierne for rationalisering og typisering, som nævnt samlet under boligministeriet, medens det er fundet mere formålstjenligt at overlade gennemførelsen af de enkelte byggerier til de ansvarlige styrelser, jvf. nærmere nedenfor.

3. Hovedlinierne i forslaget kan herefter sammenfattes således:

a. Den statslige byggeadministration skal tilrettelægges så rationelt og effektivt som muligt og således, at dobbeltarbejde og ansvarsforflygtigelse undgås. Med henblik herpå skal hovedvægten i boligministeriets indsats på dette område lægges på udarbejdelse af *forskrifter og retningslinier* for tilrettelæggelsen og gennemførelsen af den statslige byggevirksomhed, medens boligministeriets deltagelse i behandlingen af de enkelte styrelser konkrete byggesager begrænses.

Boligministeriets normgivende virksomhed skal ikke blot omfatte byggeriet for de styrelser, som er omfattet af 1942-loven, men også byggevirksomheden under de styrelser, som har særlige byggeadministrationer, (forsvaret og etaterne m. v.).

Den normgivende virksomhed skal endvidere tilrettelægges således, at hele byggesektoren kan drage nytte heraf. Som eksempel på denne virksomhed henvises til bemærkningerne til § 2.

b. Under styrelser, som har en omfattende og kontinuerlig byggevirksomhed, bør *særlige byggeadministrationer* forestå tilrettelæggelsen og gennemførelsen af de enkelte byggeforetagender på grundlag af de under punkt a. nævnte generelle regler, men uden boligministeriets medvirken i de enkelte byggesager. Herved skal en enklere og mindre administrationskrævende forretningsgang kunne opnås.

Dette princip indebærer for det første, at de særlige byggeadministrationer under forsvarsministeriet, generaldirektoraterne og Grønlandsministeriet opretholdes, så længe behov herfor er tilstede.

Dernæst bør de byggeadministrationer, som under undervisningsministeriet er etableret for skolebyggeriet og de højere læreanstalter, tillægges udvidede beføjelser med hensyn til tilrettelæggelsen og gennemførelsen af de enkelte byggesager, idet den pligt, som 1942-loven pålægger boligministeriet til at have indseende hermed, bortfalder.

Endvidere er det hensigten, at der under socialministeriet (socialstyrelsen), som også har en meget omfattende byggevirksomhed, skal etableres en ny byggeadministration med samme beføjelser som undervisningsministeriets. Der henvises iøvrigt til bemærkningerne til § 4, stk. 1.

Det forudsættes, at særlige byggeadministrationer, som er eller måtte blive oprettet, i videst muligt omfang gør brug af private arkitekter og ingeniører m. v. ved de enkelte byggerier.

c. *Styrelser, hvis byggebehov ikke kan danne grundlag for oprettelse af særlige byggeadministrationer,*